

Mo eesti wennad, õed fa,
Sest wõite palju õppida,
Kuis oli see wirk Kreela mees,
Kes kuussaks sät mailma ees.
Ei, polnud ta palju toolitud,
Ei saand last noorest hoolitud,
Sest tema, polnud terwe pois
Ja waatse, mis ta pärast wois.
Ta ise ennast õppetand,
Misga tööd vigad lõppetand.
Ja priske, tark ja terwe mees
Ta pidas kõnet rahwa ees.
Kas eesti mehed, pojid ka
Ei woi nii tarfust õppida?
Kas meil ei ole ilus feel,
Kus õitseda wõib rahwa meel?
Wõi, pole meil head raamatud,
Mis saavad linnas trüffitud.

4. Sofrates. † (Sur.) 399 euu. Kr.

Sofrates oli Kreela rahwa mees, sealts maa kõige targem firja tark õppetud meeste seas. Tema isa oli nifferdaja, kes töök jugusid puu fujusid ja nägusid wälja leikas; ja ta ise tegi fa mõni aeg seda tööd, mis ta oma isast õppind. Ometi armastas ta kõige rohlem lapsi, poissa, noori mehi ja pärast fa tööki inimesi õppetada ja rahwale tönesid pidada.

Et kül Sofrates waest wiisi elas, aga siisti

fasinaste ja puhtaste, ta ei sõnnud head ega kannud kassist, waid sõi nii sugust rooga, kellest wae semad inimejed elasivad, käis alati palja jal, ja oli fa fagedaste mõnda forda ööd otja kirjade kallal töös. Tema pea oji ja mõttte oli illa: Mida wähem inimene pruugib, seda õuneslikum ta on. Ei ühtegi õpida ega midagi tarvitada, on jumalik; mida wähem inimene oma elu ülespidamiseks ära elab, seda enam saab ta jumaliku olemisse ligemale.

Kui ta joosmiise ehk muu nii juguse keha paenutamise ja ihu waewamisega, mis Kreela rahwa auusad wiisid olivad, ennast wäsitades higistand, ja selle järele ühe karastaja faewu woi allita juure tul, siis ei joond ta mite kohe, waid täitis mõnda forda wee riista, mis seal juhtus olema, ja fallas wee jälle maha, esiteks, et oma terwisele mite sahju teha, ja teiseks, oma tahtmisi ja himusid walitseda.

Tema naene, Xantippe (ütle Tjantippe) oli tujakas paha meeeline ja wäga tillsikas naesterahwas. Ühel päewol oli ta jälle wäga kuri ja tige, täratxes ja taples hästi Sofratesega. Tema aga oli wait ja ei pannud seda tähelegi. Kui naeje lära foguni suureks läks, nõnda et kannatlis mees isegi ei woind seda enam wälja kanda, töüs ta wiimaks ülese ja läks rahuliste eest ära. Selle üle sai Xantippa veel enam wihaseks. Ta wöttis riista ja wiiskas sellega wet läbi afna tema peale. „Ma mõtlesin füll,”